

ἀρχαίων γνώμη ὅτι ἡ ἐλευθερία ἐγκείται ἐν τῇ ἐλευθερία ἐκλογῇ τοῦ κυβερνήσαντος, ἐνῶ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ἐγκείται αὕτη πολλῶ μᾶλλον ἐν τῷ σεβασμῷ τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου, ὑπὲρ τῆς ἐγγυήσεως τῶν ὑποϊών ἢ ἐκλογῇ καθ' ἑαυτὴν εἶναι ἀνεπαρκῆς. Τὴν ἐγγυήσιν δὲ ταύτην χορηγεῖ μόνη ἡ ἔξις τοῦ λαοῦ εἰς τὸ πράττειν τὰ κοινά, ἢ συμμετοχὴ αὐτοῦ ἔργῳ καὶ οὐχὶ νομικῶ τινι πλάσματι εἰς τὰ τῆς διοικήσεως, ἢ πολιτικῆ αὐτοῦ ἀνατροπῇ τελομένη ὑπὸ τὴν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης τῶν ἰδίων πράξεων, ἀλλ' ἐνίσχυομένου ἅμα τοῦ κράτους τοῦ νόμου διὰ τῆς ἰδρύσεως τακτικῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, λειτουργούντων ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως, ὥστε νὰ δύνωνται νὰ περιστέλλωσι τὰς διοικητικὰς παρεκτροπὰς καὶ αὐθαιρεσίας ὅθενδῆποτε κἂν προέρχονται.

Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἢ ἀνά χειρας συγγραφὴ, διὰ τῆς ὁποίας τὴν μεταγλώττισιν ὀφείλονται χάριτες τῇ κ. Μικονίῳ, προτάξαντι μάλιστα εἰσαγωγὴν περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀξίαν μελέτης. Καὶ δὲν προσφέρεται μὲν διὰ τῆς συγγραφῆς ταύτης ὕλη ὄριμος εἰς νομοθέτησιν, ἀλλ', ὅπερ σπουδαιότατον, ἀνατέμνεται ἐπιμελῶς τὸ καιριώτατον ζήτημα τοῦ κοινοβουλευτικοῦ βίου τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης, χαράσσονται δὲ διὰ μεγάλων τινῶν γραμμῶν αἱ ὁδοὶ δι' ὧν κατ' ἀνάγκην πᾶσα τελεσφόρος ἀναμόρφωσις δέον νὰ εἰσαχθῇ. Ἐὰν τὸ ζήτημα καταστῇ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὑποκείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς καὶ ἐπισταμένης τῶν κυβερνώντων καὶ κυβερνωμένων μελέτης, ἡσφαλίσθη ὁ πρῶτος ἀλλὰ σπουδαιότατος σταθμὸς πρὸς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ μεγάλου προβλήματος.

N. Γ. ΜΟΞΟΒΑΚΗΣ.

ΔΟΜΙΝΙΚΟΣ ΚΙΜΑΡΟΖΑΣ

(Διήγημα γερμανικόν)

[Συνέχεια καὶ τέλος ᾗδε προηγούμε. φύλλον.]

Μετά τινος ἡμέρας ὁ ἐξάιρετος Ἀπρίλης ἀπεκάλυψεν ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ταπεινότητα ἐζήτησε νὰ γείνη ὑπηρετῆς του, εἶχε τσαῦτα ἔμφυτα μουσικὰ χαρίσματα, ὥστε τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ Ῥθεῖον τοῦ Ἐλέους καὶ ἐξηκολούθησε γενναίως νὰ τὸν προστατεύῃ.

Ὁ Δομίνικος εἰσῆλθε μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν νέαν φάσιν τοῦ βίου του, εἰς τὴν ἀληθῆ κλίσιν του. Ἐν βραχεῖ δὲ χρόνῳ ἀνεδείχθη ὁ ἐπιμελέστατος καὶ νοημονέστατος τῶν συμμαθητῶν του, καὶ ταχέως προώδευσε.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του ἐπεσκέπτετο ὅτε μὲν τὸν προστάτην αὐτοῦ Ἀπρίλην, ὅτε δὲ

τὴν ὠραίαν κόμησσαν, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον κατήνησε νὰ διέρχεται ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐσπέρας εἰς τὸ ὠραῖον μέγαρον εἰς τὸ ὁποῖον ἐκείνη κατῴκει. Τότε τῇ ὠμίλει περὶ τῶν σπουδῶν του, περὶ τῶν δοκιμῶν του καὶ περὶ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Σακκίην, ὃν μεγάλως ἐσέβετε. Ἐκείνη τὸν ἠρώτα εὐμενῶς καὶ προσεκτικῶς τὸν ἤκουε.

Συχνάκις τὸν ἐδέχετο ὑπὸ τὸ πράσινον φύλλωμα σκιαδος. Ἐκάθητο ἐκεῖ μεταξὺ τῶν φύλλων τῆς ἀμπέλου ἐνδεδυμένη ἀνοικτοῦ χρώματος μεταξίνην ἐσθῆτα, φέρουσα λευκὸν πέπλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἄνθη ἐπὶ τῆς κόμης της καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους, χαρίεσσα καὶ ὠραία ὡς θεά. Διότι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Δομίνικου αὕτη εἶχε προτερήματα θεᾶς! Ἐπιθυμία του μεγίστη ἦτο νὰ ἦναι ἐνώπιόν της γονυπετῆς καὶ νὰ τὴν λατρεύῃ, ἐκάστην δὲ ἡμέραν ἐπέστρεφε μετὰ χαρᾶς πρὸς αὐτὴν καὶ ἡσπάζετο μετὰ ζέσεως τὰς χεῖράς της.

Ἐκείνη δὲ κατὰ τὰς ἐσπερινὰς ταύτας ὥρας, ἐκείνη ἢ πρὸ ὀλίγου ἔτι τόσον φιλόγεως, τόσον φιλοπαίγμων, τόσον ἄφροντις, ὅποσιν συγκίνησιν ἠσθάνετο; Ἐρυθρία ὅτε τὸν ἔβλεπεν ἐρχόμενον καὶ ἔτρεμεν ὅτε ἐκεῖνος ἀνεχώρει. Δι' ἀμφοτέρους τὸ βιβλίον τοῦ ἔρωτος ἦτο ἀνεφγγέμενον, ὁμοῦ ἐμάνθανον τὰς πρῶτας σελίδας, ἀλλὰ δὲν προεχώρων πέραν. Οὐδεὶς ἄτακτος πόθος ἐτάραττε τὴν ἀθρότητα τῆς ψυχῆς των, οὐδεμία διάπυρος ἡμολογία ἐξερρήγγυτο εἰς τὰς συνομιλίας των. Ἀποχωριζόμενοι τὴν ἐσπέραν ἐσυλλογίζοντο ὅτι τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐβλέποντο πάλιν, καὶ τοῦτο ἦτο ἡ ἐλπίς των καὶ ἡ εὐτυχία των.

Δύο ἔτη παρήλθον οὕτω. Πρωτῶν τινά, ἀφ' οὗ παρέδωκε τὸ σύνθησις μάθημά του εἰς τὴν ὠραίαν του μαθήτριαν, ὁ Ἀπρίλης τῇ εἶπε: «Χθὲς ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ Κιμαροζᾶ πολλὰ εὐχάριστα. Ὁ Σακκίης λέγει ὅτι προῦρίσται ν' ἀποκτήσῃ ἐνδοξὸν ὄνομα. Τῷ λείπει μόνον δυστυχῆς ἔρωτος, ἐρωτικῆ ἀπελπισία! τὰ πλεονεκτήματά του θὰ ὠριμάζον ἐξ αὐτοῦ ταχύτερον, ἢ δὲ σκέψις του θὰ ἐλάμβανε στερεωτέραν πτῆσιν, διότι ἐν τῇ θλίψει τὸ πνεῦμα τοῦ καλλιτέχου ἀποκαλύπτεται καὶ μεγαλύνεται.

— Ἐρωτικῆ ἀπελπισία! ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ κόμησσα. Διατί τάχα ὄχι εὐτυχῆς ἔρωτος;

— Διότι ἡ εὐτυχία ἐκνευρίζει τοὺς ἀνθρώπους.

— Ἐρωτικῆ ἀπελπισία! ἐπανέλαβεν ἡ Καρολίνα σκεπτικῆ, καὶ μὲ χαμηλωμένην τὴν κεφαλὴν. . . θάνατος τῆς ἀγαπωμένης! . . .

— Ὅχι, τοῦτο θὰ ἦτο λίαν τραγικόν, ἀλλ' ὁ γάμος της.

Τὴν ἐσπέραν ἐν τῇ σκιαδί ἡ Καρολίνα εὐρίσκετο λίαν ἐνησχολημένη καὶ συγκεκινημένη. Ὁ Δομίνικος, μὲ τὴν συνήθη ἀφέλειάν του, τῇ ἔκαμε τὰς συνήθεις αὐτοῦ ἐκμυστηρεύσεις. Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε κατὰ τρόπον παράδοξον, καὶ δὲν τὸν ἤκουεν. Αἶφνης ἐκεῖνος ἀνέκραξε παραπνε-

τικῶς: «Φεῦ! σ' ἐνοχλῶ.» Ἐκείνη ἔλαβε τὰς χεῖράς του, καὶ τῷ εἶπεν ἐρυθρῶσα:

— Ἀποκρίθητί μου, μίαν λέξιν μόνον, ἀλλὰ λέξιν ἱεράν, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁ,τι ἔχεις ἱερώτερον· μὲ ἀγαπᾷς;

Ὁ Δομίνικος τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἔσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας του μετὰ παρφορᾶς ἀπεριγράπτου χαρᾶς.

Αὕτη ἦτο ἡ ἀπάντησίς του.

Ἀλλὰ πρὶν τὰ χεῖλη του πλησιάζωσι τὰ ἰδικά της, ἡ Καρολίνα ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ διαπύρου ἐκείνου ἐναγκαλισματος καὶ ἀνεχώρησε τρέχουσα.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς, εἶδε τὴν θαλαμηπόλον Ἐλιζέτταν ἐρχομένην, ἣτις τῷ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία αὐτῆς θὰ τὸν ἐπανεβλέπε μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τῷ ἐνεχείρισε δὲ τὸ ἐξῆς γραμματίον:

«Μοὶ ἀπεκάλυψες τὴν σέψιν σου τῆς ὁποίας τὴν ἀνάμνησιν θέλω διὰ παντός τηρήσῃ, καὶ ὅμως θὰ σοὶ προξενήσω μεγίστην θλίψιν. Συγχώρησόν με ὅμως, σὲ ἀγαπῶ.

Καρολίνα.»

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Δομίνικος μετέβη εἰς τὸ μέγαρον μετ' ἀπαισίου προαισθήματος. Εἰς τὸν συνήθως ἔρημον καὶ σιωπηλὸν κῆπον ἠκούοντο ἀνδρικά φωναί, εὐθυμοὶ γέλωτες, ἤχοι μουσικῆς, ἦτο δὲ κεκοσμημένος μὲ ἀλαβαστρίους λυχνίας καὶ πολυχρωμοὶ φανοὶ ἐφώτιζον τὰς δεινροστοιχίας.

Ὁ Δομίνικος ἐκπλαγεὶς ἐκ τῶν ἐτοιμασιῶν τούτων καὶ ἐκ τῶν παραδόξων τούτων φανῶν, ἠσθάνθη ἀξαναομένην τὴν ἀγωνίαν του καὶ τρέμων προύκωρσε πρὸς τὴν δεινροστοιχίαν, διὰ τῆς ὁποίας μετέβαινον εἰς τὴν σκιάδα μόνον ἡ δεινροστοιχία αὕτη δὲν ἦτο πεφωτισμένη. Ἐν ᾧ εἰσῆρχετο δύο λεπτοὶ βραχίονες ἐδράξαντο αὐτοῦ καὶ φωνὴ γνωστοτάτη τῷ εἶπεν:

— Ὁ εὐτυχὴς ἔρωσ ἐκνευρίζει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν πρέπει δὲ νὰ ἐκνευρισθῆς, διότι πρέπει νὰ ἦσαι ἰσχυρὸς καὶ νὰ γείνης διάσημος. Εἶχες χρεῖαν θλίψεως, βαθείας θλίψεως, ἐγὼ θὰ σοὶ τὴν προξενήσω. Πρὸ μιᾶς ὥρας ὑπανδρεύθη.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας παρθένον φίλημα ἐδόθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του, καὶ ἐκ νέου ὁ Δομίνικος εὐρέθη μόνος. Ἡ Καρολίνα, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας στέφανον, ἐπὶπῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἀνὴρ τις τὴν περιέμενεν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ πλήρης ἐπιτηδεύσεων καὶ ἐπιδείξεων κόμης, ὅστις ἀκουσίως αὐτῆς τὴν ἡγάπα τὸσον ἐπιμόνως. Αὐτὸν εἶχεν ὑπανδρεύθη.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Κιμαρόζας ἀνεχώρησεν εἰς Νεαπόλεως. Κατὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ διδασκάλου Σακκίνη, εἰς ὃν εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικὸν τοῦ ἔρωτός του μετέβη εἰς

τὸ Ὁδεῖον τῆς Λορέττας. Διὰ νὰ λησμονήσῃ τὴν δυστυχίαν του, κατέγιεν εἰς τὴν μελέτην του μετὰ νέας ζέσεως καὶ ἐδικαίωσε διὰ τῶν ἔργων του τὰς προρρήσεις τοῦ Ἀπρίλη.

Μετ' οὐ πολὺ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν μουσουργῶν καὶ τῶν φιλομούσων διὰ τοῦ πρώτου αὐτοῦ μελοδράματος: Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ, εἰτὰ συνέθεσεν ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ μετ' ἴσης ἐπιτυχίας τὴν Ὀλυμπίαν, τὸν Ζωγράφον τῶν Παρισίων καὶ τὴν Ἰταλλίδα ἐν Λονδίῳ, ἣτις ἐνθουσίασε τὴν Ἰταλίαν καὶ παρεστάθη εἰς πλεῖστα θεάτρα τῆς Γερμανίας.

Μετέβη εἰς Φλωρεντίαν ἐνθα ἀξιοπρεπῆς θέσις προσηνέχθη αὐτῷ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ πληγὴ τῆς καρδίας του ἐπουλοῦτο· ἀπεκοιμίζε τὰς βασιάνους του διὰ τῶν μελωδιῶν του. Τὸν ἐκάλεσαν εἰς Ρωσίαν ὅπου ἤθελον νὰ τὸν κρατήσουν, ἀλλὰ τὸ βόρειον κλίμα τῷ ἐγένετο ἀνυπόφορον. Ἐπέστρεψεν εἰς Νεάπολιν, ἐκεῖ δὲ ἔμαθε τὸν αἰφνίδιον θάνατον τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ Καρολίνας, ἣν εὖρον νεκρὰν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας, εἰς τὴν σκιάδα, ἐνθα διῆλθε τόσας εὐτυχεῖς ἐσπέρας. Τὴν προτεραίαν ἔτι ἐκείνη εὐρίσκετο ἐν τῷ θεάτρῳ, εἰς τὴν πρώτην παράστασιν νέου μελοδράματος τοῦ Κιμαρόζα: Ὁ σταθερὸς ἔρωσ.

Ἐνεκα τῆς θλίψεως ἣν ἠσθάνθη ἐκ τοῦ ὀλεθρίου τούτου συμβάντος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἰταλίας καὶ μετέβη εἰς Βιέννην, ἐνθα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Λεοπόλδου. Τότε ἔχαιρε μεγίστην φήμην μεταξὺ τῶν μουσικῶν τῆς Γερμανίας. Ἐθαύμαζον τὰ ἔργα του σχεδὸν ὅσον καὶ τὰ τοῦ Μότσαρτ, ἔλεγον δὲ ὅτι κατέιχε τοσαύτην πληθύν ἰδεῶν, ὥστε εἰς ἓν μόνον ἄσμά του ἀνεκάλυπτον ὕλην δι' ἑλόκληρον μελόδραμα. Ἡ γονιμότης του ἐπίσης ἦτο καταπληκτικὴ, διότι συνέθεσεν ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα μελοδράματα· τὸ ἄριστον ὄλων εἶναι Ὁ μυστικὸς γάμος, ἐνθα παρενέβαλε τόσας ἀναμνήσεις τῆς νεότητός του.

Ἀφ' οὗ διηγήθη τὰς ἀναμνήσεις ταύτας εἰς τὸν ἀγνωστον αὐτῷ μικρὸσωμον ἄνδρα, ὅστις τόσον ζωηρὰν προθυμίαν ἐπεδείξατο αὐτῷ, ὁ Κιμαρόζας τῷ εἶπεν:

— Αὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτερα συμβάντα τοῦ βίου μου, σὰς διηγήθητι περισσώτερον παρ' ὅσα διηγήθητι ποτὲ εἰς ἄλλον. Ἀφ' ὅτου εὐρίσκομαι ἐν Βιέννῃ ἕνα ἔχω πόθον τὸν ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ πραγματοποιήσω. Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὸν Μότσαρτ, τὸν μέγαν Μότσαρτ. Πλειστικίς ἔκρουσα τὴν θύραν τῆς μετρίως κατοικίας του καὶ πάντοτε ἀνωφελῶς. Μαὶ λέγουν ὅτι ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤσυχάσω ποσῶς μέχρις ὅτου τὸν ἴδω. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὑπάρχει εἶδος συγγενείας δι' ἣν ὑπερφηανεύομαι.

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὁ ἀγνωστος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἰταλὸν καὶ τὸν ἐθεώρησεν.

Ἐν τῷ βλέμματι ἐκείνῳ ὑπῆρχε τοσαύτη ἔκφρασις, ὥστε ὁ Κιμαρόζας ἀνέκραξε :

— Ποῖος εἶσθε λοιπόν; Καί μόνον τὸ βλέμμα σας συνταράσσει τὴν ψυχὴν μου.

Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος δὲ ἀνῆλθε ἀπεκρίθη :

— Εἶμαι ὁ μουσουργὸς τοῦ *Δὸρ Ζουάρ*.

Ἐκτὼς ἡμέρας μετὰ τὴν συνάντησιν ταύτην τῶν δύο μεγάλων μουσικῶν, τὴν 5 Δεκεμβρίου 1791, ὁ Μότσαρτ ἀπῆρχετο τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ Κιμαρόζας βεβαίως ἐθλίβη, διότι τοσοῦτον ταχέως ἀπώλεσεν ἐκείνον τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἐθαύμαζε. Μετὰ τινα ἔτη ὁ προστάτης αὐτοῦ Λεοπόλδος ἀπέθανε, καὶ ὁ Κιμαρόζας μὴ θέλων νὰ μείνῃ περισσότερον εἰς Γερμανίαν, ἐπέστρεψεν εἰς Ἰταλίαν καὶ μετέβη εἰς Νεάπολιν νὰ γονυπετήσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Καρολίνας. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐξεργάσθη ἡ ἐπανάστασις τῆς Νεαπόλεως. Ἐν τῇ ταραχῇ καὶ ἐν τῷ πένθει τῆς καρδίας του ἀνεμίσθη εἰς τὴν ἐπανάστασιν ταύτην. Συνελήφθη ὅμως καὶ κατηγορήθη ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, ἀλλ' ἡ μεγάλη αὐτοῦ φήμη τὸν ἔσωσε τῆς κεφαλαιῆς καταδίκης. Κατεδικάσθη εἰς δεσμά διὰ βίου, μεθ' ὅλας δὲ τὰς παρακλήσεις τῶν φίλων του, καθείρθη εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον.

Ἐξ ἔτη διέεργεσαν. Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1801, ἠγγέλθη ἐν Βενετίᾳ νέον μελόδραμα μέλλον νὰ παρασταθῇ τὴν ἐσπέρην εἰς τὸ θέατρον. Τὸ μελόδραμα τοῦτο ἐκαλεῖτο *Σεμίραμις*. Τίνος μελοποιοῦ ἦτο ἔργον; Ἦτο ἄγνωστον, ἀλλὰ μυστηριώδεις φῆμαι ἐκυκλοφόρουσαν πανταχοῦ, καὶ πολυάριθμον πλῆθος προσήρχετο εἰς τὸ θέατρον. Στρατιῶται καὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐφύλαττον εἰς ὅλους τοὺς διαδρόμους καὶ μεγάλη σιγὴ ἐπεκράτει. Ἀνεμένετο ἔκτακτόν τι συμβάν.

Αἰφνης πλαγίᾳ θύρᾳ ἠνεώχθη εἰς τὴν ὀρχήστραν, καὶ ὁ Δομίνικος Κιμαρόζας ἐνεφανίσθη. Κραυγὴ χαρᾶς ἐξῆλθεν ὅλων τῶν στομάτων ἅμα ἐμφανισθέντος τοῦ διασήμου μουσουργοῦ, τοῦ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δεσμώτου. Ἄπαντες οἱ θεαταὶ ἀνευφήμουν αὐτὸν ἐνθουσιωδῶς, ὅσοι δὲ ἠδύναντο νὰ τὸν πλησιάζωσι προσεπάθουν νὰ σφίξωσι τὴν χεῖρά του. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἦτο ὠχρὸς, ἰσχνὸς καὶ ἀδύνατος. Ἐν τούτοις ἀπῆλθε διὰ γλυκέος μειδιάματος καὶ διὰ χαριέντος χαιρετισμοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐνδείξεις τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς συμπαθείας. Προεχώρησε στηριζόμενος εἰς τὸν βραχιόνα φίλου καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς μουσικοὺς τὸ περιμενόμενον σημεῖον. Τότε ἐφάνη αἰφνιδίως ὡς ἐκ θαύματος ἀνακτήσας τὴν δύναμιν τῆς νεότητός του. Τὸ πρόσωπόν του ἐνεψυχώθη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπῆστραψαν. Τὸ μελόδραμά του ἐχειροκροτήθη παραφόρως, ἀλλὰ περατωθέντος τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου θαύματος, ὁ Κιμαρόζας ἔπεσε λιπόθυμος.

Ἐἶχε ζήτησιν καὶ λάβην παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς του, ἵνα διευ-

θύνῃ ὁ ἴδιος, ἅπαξ ἔτι, τὴν παράστασιν ἐνὸς ἔργου του.

Αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ ἔσχατος θρίαμβός του. Τὴν ἐπομένην νύκτα ἀπέθανε, μετ' τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, προφέρων τὸ ὄνομα τῆς Καρολίνας.

(Μετὰφρασις).

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΠΑΦΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΥΣ

Ἡ σεμνὴ χορεία τῶν εὐεργετῶν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἠξήθη κατὰ ἓνα ἔτι πολῦτιμον ἄνδρα. Πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν ἔμαθεν ὁ ἑλληνισμὸς ὅτι ἐτελεύτησεν ἐν Μελίτῃ ἐν γῆρᾳ βαθεῖ ὁ Θεσσαλονικεὺς Ἰωάννης Παππάφης κληροδοτήσας τὸν πολὺν πλοῦτον, ὃν εἶχεν ἐν συντόμῳ καὶ ἐντίμῳ ἐργασίᾳ διὰ τοῦ μακροῦ βίου ἐπιμελῶς συναγάγη, εἰς τὴν γῆν ἐν ἣ ἡμετέροις καὶ ἐννεμήκοντα ἔτων εἶχεν ἴδη τὸ φῶς καὶ ἦν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος τούτου εἶχε καταλίπη — εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου πορευομένης Μακεδονίας.

Ἐνομίσαμεν ὅτι ἐπεβάλλετο εἰς ἡμᾶς διὰ πολλοὺς λόγους τὸ καθῆκον νὰ ἀφιερῶσωμεν εἰς μνήμην τοῦ μεταστάντος εὐεργέτου ὀλίγας λέξεις πρὸς ἐξιστόρησιν τοῦ βίου καὶ τῶν ἀγαθοεργιῶν αὐτοῦ ἵνα μὴ παρέρχηται ὅπως ἀμνημόνευτος ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες κατέστησαν σκοπὸν τοῦ βίου των τὴν εὐεργεσίαν καὶ ἀποτελοῦσιν ἔκτακτον ἀληθῶς καὶ σχεδὸν ἰδιάζον εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος παράδειγμα φιλοπατρίας ἅμα καὶ φιλανθρωπίας.

Ἐγεννήθη ὁ Ἰωάννης Παππάφης ἐν Θεσσαλονικῇ τῷ 1792, νεώτατος δ' ἐκείθεν ἀποδημήσας πρῶτον εἰς Ἀλεξάνδρειαν πρὸς τοὺς ἐκεῖ συγγενεῖς του ἐπορεύθη ἔπειτα εἰς τὴν Μελίτην, ἔνθα καὶ διήνυσεν τὸν μακρὸν αὐτοῦ βίον. Φύσει δραστήριος ὢν καὶ ἔχων νοῦν δεξιὸν δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἐμπορευομένων καὶ μάλιστα τοῦ οἴκου Hunter. Πρὸς τὴν ἰταλικὴν γλῶσσην, ἣν ἐγίνωσκεν, ἐξέμαθε καὶ τὴν ἀγγλικὴν καὶ κατ' ὀλίγον διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ περὶ τὰς συναλλαγὰς ἀκρίβειαν καὶ τιμιότητα μετέσχε τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ μονοπώλιον τῶν σιτηρῶν, ὅπερ ἐνήργει ἡ ἀγγλικὴ ἐν Μελίτῃ ἀρχή. Οὕτω δὲ ἦδη ἀπὸ τοῦ 1840 ἀποκτήσας σημαντικὴν περιουσίαν ἀπέστη τῶν τοιούτων ἐργασιῶν, ἵνα ὡς ἔλεγεν, ἀφήσῃ καὶ εἰς ἄλλους ἐλεύθερον τὸ σάδιον τοῦ πλουτισμοῦ.

Ἄλλὰ μᾶλλον τῆς περιουσίας τὸ δεξιὸν αὐτοῦ πνεῦμα καθίστα τὸν Παππάφην λόγου ἄξιον παρὰ τῆ Κυβερνήσει τῆς Μελίτης. Αἱ ἐφημερίδες τῆς